

Trettonde söndagen 2023

Gud är en svartsjuk Gud. Han förväntar sig att vi älskar honom mer än vi älskar våra närmaste. ”Den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig” (Matt 10:37). Gud har älskat oss så mycket att han skapar oss. Han har av all evighet planerat oss, tänkt ut oss så att vi på ett unikt sätt skall återspegla honom själv. Vi är otänkbara utan honom. Vi skulle inte kunna existera ens under bråkdelen av en sekund, om han inte älskade oss så mycket att han ville att vi skulle få finnas till i all evighet. Vi har alltså Gud att tacka för allt, för att vi finns till och för att han vill ge oss del i sin eviga existens. När vidden och bredden och djupet av hans kärlek går upp för oss, kan vi inte låta bli att älska honom mer än alla andra. Det är alltså en speciell kärlek som binder oss samman med honom som är vårt ursprung och vårt mål.

Samtidigt är det utifrån detta unika kärleksförhållande med Gud som vi kan älska varje människa med hans egen kärlek, inte minst våra närmaste, men också våra fiender och motståndare. Vi är impregnerade med Guds kärlek alltsedan vår skapelse. Genom vårt dop blir detta ännu tydligare, eftersom vi blir ett heligt Andens tempel där Gud själv bor. Vi blir inympade i Kristus Jesus och får del av hela hans mysterium. Vi får dela hans död och uppståndelse. ”Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet” (Rom 6:4). Det är detta nya liv som vi måste lära oss att leva och glädja oss åt. Vi får dö bort från synden och frigöra oss från allt som binder och förslavar oss för att leva i ständig förening med Jesus. Vi får efterfölja honom och finna vår stora glädje i att växa in i en allt djupare förening med honom. ”När vi nu har dött med Kristus, är vår tro att vi också skall leva med honom” (Rom 6:8).

Som Jesu lärjungar är vi så djupt identifierade med honom, att vi får tala som han, handla som han och tänka som han. Det är en oerhörd nåd, men samtidigt ett stort ansvar och en livsuppgift som kräver allt av oss. Det är ju vi som genom vårt sätt att leva skall göra Jesus synlig i vår värld. Han litar på oss och anförtror oss den stora och underbara uppgiften att göra honom och hans budskap tydligt och relevant för alla människor som vi möter. ”Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot den som har sänt mig”, säger Jesus (Matt 10:40). I och genom oss vill han nå fram till alla dem som ännu inte lärt känna honom och hans evangelium. Liksom Jesus är också vi utsända i världen för att lysa upp den med barmhärtighetens och sanningens ljus.

”Du som i dopet har gjort oss till ljusets barn, låt aldrig mörkret få makt över oss, utan ge oss nåden att för alltid bli kvar i din sannings strålande ljus”, bad vi i

kollektbönen. Det är så viktigt att vi blir kvar i sanningen som till fullo har uppenbarats i Jesus. Han har något att säga oss om allting. Överallt vill han möta oss och rusta oss med sin helige Ande, så att vi kan sprida sanningen och hjälpa honom att fördriva lögnen, halvsanningarna och alla dimmor som hotar att förföra och förblinda så många människor. Det är inte alltid så populärt att stå upp för sanningen i vår tid och miljö. Som kristna får vi ofta gå mot strömmen, men Jesus ger oss kraft och mod genom sin helige Ande. Och i grund och botten längtar de flesta människor efter att bli föremål för den oändliga kärlek som de bara kan få av Gud. Det är en illusion att tro att vi människor kan ge varandra denna oändliga kärlek, genom vilken Gud har skapat oss, han som håller oss vid liv och som vill ge oss del av den eviga härligheten. Det är bara Gud som kan besvara vår mänskliga längtan efter att bli oändligt och gränslöst älskade.

Just därför är det så viktigt att vi som säger oss vara Jesu vänner och lärjungar kan vittna om att vi verkligen är föremål för denna oändliga kärlek. Hur gör vi då för att visa detta och försöka överbevisa de icke-troende om att det finns någon som vill överösa också dem med denna gränslösa kärlek? Det är egentligen en fråga som vi borde ställa oss varje dag på nytt. Hur kan jag i mitt konkreta liv visa vägen vidare till den Gud som inte bara är en kärleksfull Gud utan som *är* själva kärleken av all evighet, den heliga Treenigheten, all kärleks upphov och mål. Tänk om vi verkligen skulle se det som vår stora och underbara livsuppgift att leva så djupt förenade med denne Gud att vi i varje ögonblick kan överösa varje människa med denna kärlek, som ständigt väller upp inom oss.

Som katoliker i Sverige av idag har vi ett stort ansvar att dela med oss av vår tro på Jesus Kristus, på hans Fader och den helige Ande. Det är en glädje utan like när det går upp för oss att Gud vill använda oss, att han älskar oss så mycket att han anförtrot oss sig själv och sin framtid i detta land till var och en av oss. Vi kan alla på ett eller annat sätt bidra till att Gud inte blir bortglömd, missförstådd eller avvisad av människor i vår omgivning. Men vi är bara vanliga människor, tänker ni, vi är inga helgon som Birgitta och Franciskus. Samtidigt måste vi då komma ihåg att vi tillhör ett heligt folk, Guds heliga kyrka, där vi blir fostrade till att sträva efter att leva ett heligt och fullkomligt liv. Från Guds sida får vi all den hjälp och allt det ljus vi behöver för att gå helgelsens liv, men vi måste också vilja omvända oss och göra allt vad vi kan för att ta på oss den kallelse vi har fått genom vårt dop och vår konfirmation. Omkring ett tusen personer träder varje år ut ur den katolska kyrkan här i Sverige. Hur kommer det sig? Har vi inte försökt hjälpa varandra och visat varandra den kärlek som gör att det blir livets största glädje att få tillhöra Jesus och i hans kyrka förmedla hans budskap. Men det är aldrig för sent att börja om. Vår Gud är inte bara svartsjuk, han är oändligt tålmodig och mild, barmhärtig och förlåtande. Varför skulle vi då göra honom besviken?

